

Анандуйа, задъхнал. — Въ четири часа.

Орландо. — Кому дойде на ум за този ширинг?

Иткарьот, неспокоенъ. — На нейния. Бийца, Тик-

тиалонъ. Орландо. — Защо го нтиа тука?

Иткарьот. — Защото тръгвахме да говорим първо ширинг
съ един пратеник на Негово Величество.

Орландо. — Чудесно: купено е. На кого можеше
да се уговаряме въ този град? На буржоата? На
благородниците? На интелектуалците?

Арлекин. — На парва, защото е санти-
менталенъ.

Орландо. — Буржоата — всенкъ ^{ми} /страхука въ.

Иткарьот. — Той не обича безредието.

Орландо. — Благородниците?

Анандуйа. — Той нтиа време: зами-
нава^{се} съ спортъ

Орландо. — Интелектуалците?

Арлекин. — Той нтиа такава нужда отъ

правителство!

Орландо. — Ясно. (Изважда саблата си и
я хвърля съ тръска върху масата, като вика) Хо! Хо!
Штинингъ започна! Господжо, едни живот
судъ! Хей! граждан! Събирайте се всички, хора отъ на-
рода, работници, селяни, буржоа, търговци, рентиери
и писатели, излезте отъ ^{годинъ} ~~ваша~~ жилищна, време е да
отидете на площада.

Богдарицката, като му донесе едина ^{годинъ} скрина въ
судъ. Вродушевска. — Колко е хубавъ!